

[Hans Nielsen.]

omvende det ærede Medlem Hr. Dahlgaard til noget som helst i Verden. Derfor er jeg ikke i Tvivl om det virkelige Forhold her.

Naar det ærede Medlem Hr. Drachmann nu med store Fagter forkynder, at vi kunde have faaet Ministerens oprindelige Forslag, og at vi kunde have faaet de to andre Forslag, om Skotøj og Herrekonfektion, hvis Socialdemokraterne vilde have været med, saa er det en alt for aabenbar Film til, at nogen skulde tro paa det. Sagen er nemlig den, at de ærede Konservative i lang Tid har været saa ængstelige, jeg kunde fristes til at sige hundeanst for at komme i Nærheden af os paa noget Omraade, det har de meget omhyggeligt undgaaet. Jeg minder det ærede Medlem om, at „Berlingske Tidende“ har forkyndt, at de Konservative paa Landsraadsrådet har taget deres Parti: de skulde ikke have noget med Socialdemokraterne at bestille. Derfor er det heller ikke andet end Bluff og Blændværk, naar det ærede Medlem siger, at der kunde godt være kommet et Samarbejde i Stand mellem de Konservative og os vedrørende Skotøjet og de andre Forslag. Nej, det ærede Medlem Hr. Drachmann vil ikke gaa længere, end at han kan faa Handelsministeren med, og nu vil han ogsaa have det ærede Medlem Hr. Dahlgaard med. Det er den Politik, han nu driver i Erhvervspørgsmaalet, og det lykkes ham jo ualmindelig godt, thi her møder jo det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard med hinanden under Armen og anbefaler det foreliggende Forslag.

Det vigtigste af, hvad det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde om selve Spørgsmaalet, var dette, at det Nævn af Rigsdagsmænd, som skal nedsættes, ikke faar den underordnede Stilling, som jeg har skildret, men faar Ret til at tilkalde de 3 Ekspertter. Jeg maa dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette ikke er helt rigtigt, thi Rigsdagsmændene maa først have Ministerens Tilladelse til at tilkalde Ekspertterne, de maa først tigge og trygle om at faa Lov til at tilkalde de 3 vise Mænd fra Østergaard, som Ministeren har opfundet. Det er den store Rolle, som Forslagsstillerne har tiltænkt dette Udvalg: først at gaa Tiggergang til Ministeren.

Se, det har Socialdemokraterne ikke ønsket at være med til. Jeg maa bedrøve den ærede Ordfører med at sige, at det vil vi ikke være med til. Hvis derimod vort Ændringsforslag blev vedtaget, saaledes at Rigsdagsudvalget eller Nævnet, hvad man

nu vil kalde det, blev et suverænt Udvalg, som kunde arbejde og handle paa egen Haand, som kunde gøre Indstillinger og tilkalde den Sagkundskab, det fandt det nødvendigt at tilkalde, uden først at skulle gaa Tiggergang til Ministeren for at faa Tilladelse til det, ja, saa skiftede naturligvis Nævnet i nogen Grad Karakter.

Dertil kommer ogsaa det økonomiske Spørgsmaal, som vi heller ikke ser bort fra. Vi ser ikke bort fra, at medens Tinget i Fjorden ene Gang efter den anden skar ned paa alle mulige Mennesker, som det baade var Synd og Skam at skære ned paa, sad der et Udvalg, som hævede 41 000 Kr. alene for at modvirke Industriens og Haandværkets Interesser. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til, at denne Komædie skal fortsættes ud i Fremtiden.

Den højtærede Minister siger, at det er Meningen, at der skal være en Ekspert i Landbrug i det Ekspertudvalg, der her er Tale om. Men man kan ikke saadan i al Almindelighed sige, at en Mand er Ekspert i Landbrug, for der er mange, mange forskellige Interesser indenfor Landbruget; der er det store Landbrug med sine særlige Interesser, og der er det mindre Landbrug med sine særlige Interesser, og det kan vist blive vanskeligt for den højtærede Minister at finde en Ekspert, der paa een Gang tilfredsstiller Godsejerne og Husmændene. Saa jeg giver ikke saa uhyre meget for denne Ekspert i Landbrug.

Og det bliver sikkert lige saa vanskeligt at finde Ekspertter paa de andre Omraader, f. Eks. en Ekspert, der tilfredsstiller baade en jævn Haandværksmester og Burmeister & Wain. Det bliver slet ikke saa let.

Jeg kan derfor ikke se andet end, at Loven, saaledes som den nu bliver formet, ikke vil faa nogen praktisk Betydning. Hvis derimod vort Forslag blev vedtaget, saa vilde Rigsdagsnævnet kunne tilkalde Folk, som det virkelig har Brug for. Lad mig f. Eks. tage Tekstilindustrien, som efter min Formening er den Industri her i Landet, hvor der er størst Muligheder for at skaffe forøget Arbejde. Vi importerer aarlig for næsten 200 Mill. Kr. færdige Tekstilvarer, og der er altsaa Muligheder for at skaffe Arbejde til mange Tusinde, for saa vidt man ved Foranstaltninger kan fremhjelpe denne Industri.

Overfor et saadant Spørgsmaal har det ikke megen Interesse, at det Rigsdagsudvalg, der her er Tale om, kan faa en Akademiker ind i Stuen og tale lidt med ham. Hvis det derimod kan faa dygtige Forretningsmænd, Fabrikanter eller Værk-